

Den tidligere Justitsminister, der gennemførte de Supplementslove, som skulde til, for at Retsreformen kunde træde i Kraft, vil gennem de Forhandlinger, private og offentlige, som vi førte med hinanden, være vidende om, at jeg satte saa meget ind paa at faa en Løsning af dette Spørgsmaal gennemført den Gang, at jeg mente, at vi hellere skulde have ladet hele Retsreformens Ikrafttræden ligge foreløbig, naar vi ikke kunde tage det Punkt med. Men den daværende højterede Justitsminister mente jo den Gang, at det ikke kunde lade sig gøre af finansielle Hensyn, og sluttelig bøjede man sig for det og gennemførte Reformen. Jeg nævner kun dette som et Bevis for, at jeg rent principielt har ønsket, at vi, naar vi fik Retsreformen gennemført, da ogsaa fik ordnet den Sag. Det lod sig nu ikke gøre, men det maa være Bevis nok for, at jeg ikke er nogen principiel Modstander af dette Forslag om fastansatte Dommerfuldmægtige.

Dernæst vil jeg henvise til, at naar Lovforslaget, som det kom frem i Fjor, ikke indeholdt mere, end det gjorde, var det jo rimeligt, at der kom Ønsker frem i Udvalget om at faa lidt mere Klarhed over, hvorledes man ønsker at løse Spørgsmaalet, inden man binder sig til de sikkert store aarlige Udgifter, som det er forbundet med. Desuden fremkom der jo straks i Udvalget Antydninger fra sønderjydske Side om, at man dernede ønskede bibeholdt Forholdet, som man havde det under det tyske Styre, navnlig saaledes, at man kunde faa visse Forretninger udført paa de offentlige Kontorer af Fuldmægtigen, men mod, at Betalingen gik i Kassen og ikke tilfaldt Fuldmægtigen selv. Disse Ønsker fra sønderjydske Side om, at der maatte blive taget Hensyn til den Ordning, de havde tidligere, og som de mente det kunde være praktisk at overføre paa hele Landets Forhold, kunde man ikke sidde overhørig og nægte at søge nærmere belyst. Jeg satte mig derfor i Forbindelse med Folk, der kunde skaffe Klarhed over det, og søgte at faa en Redegørelse for, hvorledes Ordningen var under det tyske Styre. Det tog selvfølgelig Tid, og inden det kom frem, fik vi Trykkerivanskelighederne. Det lykkedes ikke at faa trykt det ikke saa lille Værk, der fremkom, vi maatte nøjes med enkelte hektograferede Skrivelser. Under alt dette rykkede Tiden frem. Og hertil kom, at et af Udvalgets Medlemmer, det ærede Medlem, der den

Gang talte paa Socialdemokraternes Vegne, var, hvad jeg beklager, ved Sygdom blevet forhindret i at deltage i Udvalgsforhandlingerne, og vi satte Pris paa netop at have ham med som et dygtigt juridisk Medlem af Udvalget. Skulde vi arbejde med Udbytte, kunde det nok gøres nødigt ogsaa at have ham med som Ordfører for Socialdemokraterne. Sygdommen trak imidlertid ud, det var ogsaa en Hindring. Alt i alt var der flere Omstændigheder, der gjorde, at Arbejdet ikke kunde komme til at gaa saa rask, som maaske enkelte havde ønsket. Endelig maa man ikke glemme, at i sidste Samling arbejdede vi jo meget stærkt med mange forskellige Lovforslag, hvad der i den Grad lagde Beslag paa Medlemmerne, at det var uhyre vanskeligt at samle Flertallet af Udvalgets Medlemmer til Møder. Jeg har Bevis paa, at det var ikke nemt at gøre det. Saa endte det jo med, at Samlingen sluttede, uden at vi kom til andet Resultat end, at vi ønskede nogle nye Oplysninger og at gøre Ministeren opmærksom herpaa. Da nu Loven først skulde træde i Kraft om 10 Aar, behøvede det, at den ikke blev vedtaget i Fjor, ikke at betyde en Udskydelse af Tidspunktet for dens Ikrafttræden, og efter min Konference med Ministeren gik jeg ud fra som givet, at han fortsatte sine Overvejelser og Undersøgelser af, hvorledes Spørgsmaalet skulde løses paa bedste Maade. Jeg vil gerne, da jeg er beskyldt for, at jeg personlig skulde have træneret Sagen eller holdt den tilbage, have, at Forholdet skal ligge klart, saa at man forstaar, at det er uretfærdigt at fremsætte Bebrejdelser i saa Henseende.

Jeg ønsker ikke at gaa meget ind paa Forslagets Enkeltheder, fordi jeg i mit politiske Liv har gjort den Erfaring, at er der et varmt Ønske om at opnaa Forstaaelse om en Sag, er det en daarlig Forberedelse, hvis man ved første Behandling splitter sig i mange forskellige Standpunkter og bider sig fast i dem; det vil ofte være en Hindring for at naa et godt Resultat ved Samarbejde i Udvalget. Derfor er jeg med Villie ikke gaaet ind paa Enkeltheder. Naar det er faldet enkelte, maaske samtlige andre Talere noget for Brystet, at Lovforslaget søger at fremme en Ordning for Sønderjylland tidligere end for det øvrige Land, vil jeg dog, uden at sige noget om min Stilling til Spørgsmaalet, gøre opmærksom paa, at vedtager vi Lovforslaget, som det foreligger, er det dermed bestemt, at § 1 skal gennemføres for